

Екстравагантни женски ръце палят цигара, поднасят към устните си чаши с пенливо вино.

Гледат презрително, изкустно подведени очи.

Усмивват се сладострастно при подчертаните уста.

Носи се гласът на Лила:

"... Ние не знаем да даваме горчив оттенък на чувствата си... Не умеем да превръщаме скуката си в поза и развлечение... Това е недостижимо - изкуство на кокошките и метресите!... Ние не си служим с него, защото ни липсва ^{мързелив} ~~предмет~~, раболеп ето и глупо поста на трагичните ~~жени~~, които ви карат да се замисляте, да се възмущавате от красивите им лица, от чуждесните им ръце, от кехлибарения оттенък на кожата ~~и~~..."

Изпъкват отново ръцете на Лила.

Прозвучава хладният ѝ смях:

"...Те ви възмущават отсега, в пламъка на борбата, а какво ще стане после, когато сами започнат да увисват на шията ви!"

Лила мълква. Нейният профил се открива върху светлия фон на небето.

- И ти смяташ Ирина за своя съперница? Така ли? - пита я усмихнат Павел.

- О, това би било нахаляво от моя страна!... - отвръща му тя.

- Лила!

Павел хваща ръцете ѝ.

- Така ли трябва да се шегувам сега?... Дванадесет години съм чакал да се видиме... В Аржентина, в Испания, в Алма-Ата... ти винаги си била с мен!

- А защо съм ти аз?

- Защото съединявам всичко прекрасно на този свят.